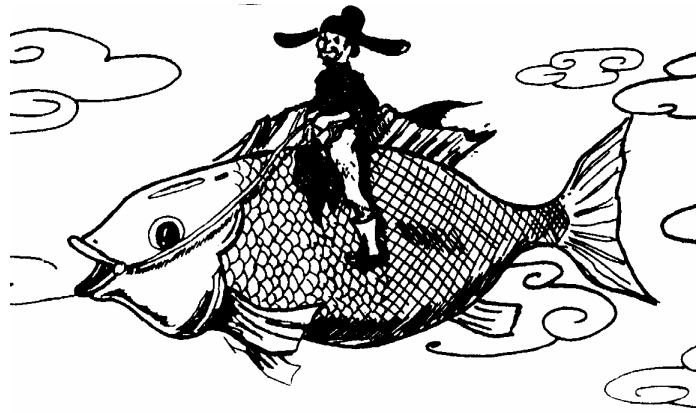

Sớ Táo Quân

Xuân Kỷ Mão

Muôn tâu Ngọc Hoàng,
Thần: Táo Văn Lang,
Việt ngữ trường làng.
Năm cạp sấp sang,
Năm mèo gằn đến,
Vội về trình diện.

Tất cả mọi chuyện,
Bên dưới dương trần,
Trong năm Mậu Dần,
Thần đã ghi lần,
Vào trong... sổ điểm.
Cuối năm đi kiếm,
Để viết sớ này.
Khô thay! Khô thay!
Bỏ đâu quên khuấy,
Tìm hoài không thấy,
Biết làm sao đây?

Chợt thần nhớ ngay,
Trong sổ đầu bài,
Của thầy Nguyên Phú,
Có ghi bản phụ,
Kỹ lưỡng đầy đủ,
Hơn cả bản nguyên.
Thầy còn ghi thêm,
Những lời phụ chú.
Thần thật mừng rú,
Vội vã "cạp-dê",
Sửa soạn mang về,
Đệ trình bệ hạ.
Sớ "sao quả tạ":

Thần vội về đây,
Chạy bỏ hơi tai,
Tuốt luôn quần dài,
Rớt... sổ đầu bài,
Bao nhiêu báo cáo,
Lạc tiêu mất ráo.
Đang buồn ngơ ngáo,
Thì may mắn sao,
Có mấy phụ Táo,
[Các thầy cô giáo]
Mỗi người xúm vào,
Nhả ngọc phun thơ,
Sáu câu... vọng cổ...
Ý quên... câu sớ.
Thần quơ một mớ,
Chép bài tường trình.
Thánh thượng thương tình,
Nếu sớ lời thôi,
Không có đầu đuôi,
Thần xin chịu tội,
Lỗi tại bề tôi.

Giờ thần xin nói,
Chuyện trường Văn Lang.
Khải bẩm Ngọc Hoàng,
Chẳng giám nói hoang:
Trường có vẻ vang,
Cũng nhờ Hiệu Trưởng,
Cao Vũ Tuyết-Nghiêm.
[Âu yếm gọi tên,
Cô hay chị Tuyết.]
Đường đi nước bước,

Chăm lo sau trước.
Trường có lúc vui,
Có lúc "dập vùi",
Nhưng chị vẫn kiên,
Nhưng chị vẫn tiến.
Hỏi chị sao vậy,
Chị đáp lại ngay:
- Chị lao công này,
Cũng vì đám trẻ.
Nhưng mà chẳng lẽ,
Chỉ có thể thôi,
Chị vẫn thích vui,
Vớ nghề nhà giáo.
Thần không quảng cáo,
Thấy đâu thừa liền:
Thần chị hai miền,
San thành, Cam quận,
Mỗi tuần mấy bận,
Cùng với phu quân,
"Lang thang" khắp lối.
Còn thêm trưa, tối,
Hai bé oe oe,
Sữa, tã, khóc nhè,
Một mình quán xuyên.
Chúng thần thật tiếc,
Không có ở bên,
Chẳng lo cũng kèm,
Cho chị một ít.
Nhưng biết chị Tuyết,
Bận thế vẫn vui.
Đến cuối tuần rồi,

Về trường sẽ hết.
Quên cả mỗi mệt,
Cố gắng chăm lo,
Thầy cô, học trò,
Chung vui thứ bảy.

Cô Nguyễn Thanh Thủy,
Muôn năm Thủ Quỹ.
Vẫn bận nhà thương,
Không thường đến trường.
Trong năm con cọp,
Mỗi khi có họp,
Hay bận đi làm,
Thầy cô làm than,
Không ai mượn nợ.
"Beamer" cô nhớ,
Lái về thăm làng,
Chúng thần quá giang,
Đi khoe xóm làng.
Được dựa tiếng sang,
Lại vừa bớt nhọc.

Giữ chức Giám Học,
"Nguyên Phú", họ "Đồng".
Thầy rất đáng công,
Văn Lang đệ nhất.
Trong ngoài sắp đặt,
Luôn luôn ngăn nắp.
Đi sớm, về trưa,
Dầu nắng hay mưa,
Đến trường dạy trẻ.
Nói năng nhỏ nhẹ,
Phụ trách lớp Hai.
Viết văn rất tài,
Kể chuyện cũng hay.
Mấy hôm cấm trại,
Thầy kể chuyện ma.
Các cô nhà ta,
Ngồi nghe mê mẩn.
Nghe xong bản rần,
Chẳng dám vào lều.

Đi đâu cũng kêu,
Đi cùng cả nhóm.

Một cô dí dỏm,
Xinh xắn dễ thương,
Lại đáng làm gương,
Nhiệt tình tha thiết:
Cô Nguyễn Ánh Nguyệt.
Tươi như trăng sáng,
Tiểu cũng có hạng.
Xin tâu công trạng:
Cô luôn sẵn sàng,
Giúp chuyện Văn Lang,
Không bao giờ quản,
Chẳng ngại gian lao.

Thần xin báo cáo:
Năm nay mẫu giáo,
Đại náo Văn Lang.
Thật là giỏi giang.
Vinh qui về làng,
Lại thích chơi ngang,
Không cầm bảng vàng,
Bảng hồng cầm thay.
Gái cũng như trai,
Vừa đẹp vừa hay.
Càng học càng say,
Càng tăng dân số.
Lớp học ló nhố,
Cả cô lẫn trò,
Mấy chục cặp giò.
Chưa kể thập thò,
Quan khách tứ phương,
Tìm về chiêm ngưỡng,
Mỗi ngày một đông.
Ra sức gánh gồng,
Nhờ công nhị mẫu.
Như sao Bắc Đẩu,
Kẻ trước người sau,
Cùng nhau dìu dắt.
Các em rầm rập,

Chấp cánh bay cao.
Văn nghệ giải lao,
Xôn xao cộng đồng.
Đại mẫu thanh tao,
Mây cao mắt sáng,
Phóng khoáng "Triệu
Dung",
Chiêu cung nhà "Nguyễn".
Tiểu mẫu dịu dàng,
Làn thu man mác,
Dáng "Ngọc" mảnh "Mai",
Khoan thai " Nguyễn Thị".

Một thầy kỳ cựu,
Dạy dỗ nhiều năm,
Yêu trẻ mến trường,
Dốc lòng đóng góp:
Phụ trách lớp Một,
Thầy Mai Quang Sang.
Dáng dấp ngang tàng,
Giọng to sang sảng.
Nhưng đứng trước bảng,
Giọng ngọt làm sao!
Còn giỏi thể thao,
Kiêm đứng chịu sào,
Vào giờ sinh hoạt.
Nói năng lưu loát,
Giọng Bắc trữ tình,
Làm cho học sinh,
Càng mê tiếng Việt.

Thần xin kể tiếp.
Thầy Trần Đức Việt,
Khôi ngô tuấn kiệt,
Lại lắm chuyện cười.
Cả trường vui tươi,
Nhờ thầy đại náo.
Từ lớp Mẫu giáo,
Tọt lên lớp Sáu.
Chưa ai kịp bì,
Liền có "bê-bi",

Tháng Giêng chắc nghỉ (?)

Thần xin chỉ thị,
Thầy Vũ Tùng Chinh,
Tướng tá nhà binh,
Mà hay thơ thần,
Mà hay thần thơ,
Hoa bướm ngân ngơ,
Bướm hoa ngơ ngân,
Thay thế thầy Trần,
Giúp lớp Sáu ta.
Còn khi tà tà,
Đàn hát xướng ca,
Giúp vui trường nhà,
Thỏa lòng sĩ tướng.

Thầy Trần Không Tước,
Từ mấy khóa trước,
Xuống thuyền sang ngang.
Tạm nghỉ Văn Lang,
Hưởng tuần trăng mật.
Thời gian lật đật,
Đã mấy thu chầy.
Nay thầy về đây,
Một nhà đoàn tụ.
Cô mới, thầy cũ,
Thầy đều hoan hô.
Ai nấy nói vô:
Mong sao thầy Tước,
Giang hồ dừng bước,
Nán lại trường làng,
Thôi đừng... lang thang.

Thầy Trần Trọng Nam,
Lớp Ba đứng kham,
Không cho ai thế,
Trừ khi không thế,
Vì bận quân trường.
[Thầy vẫn còn đương,
Thủy quân trừ bị.]
Tánh thầy rất kỹ,

Nhưng rất thương trò.
Lớp học chăm lo,
Đến nơi đến chốn.

Phụ trách lớp Bốn,
Thầy Tôn Thất Duy.
Bài vở chuẩn bị,
Dạy học rất chi,
Giọng ca cũng tuyệt.
Lớp thầy đặc biệt,
Cuối khóa mãn niên,
Tiệc có cơm chiên,
Mì xào đủ thứ.
Lớp khác thêm dữ,
Ngoài cửa thập thò.
Thầy, cô, học trò,
Thầy đều muốn vô,
Đầu quân lớp Bốn.

Chuyện làng tạm ổn,
Sau năm khôn đốn,
Vì phải dời trường.
Tâu Ngọc Hoàng tường,
Thần xin tuyên dương:
Trong lúc "điều linh",
Thầy Phú, thầy Chinh,
Cô Nguyệt hy sinh,
Cầm châu hai buổi,
Nhiều khi mệt đuối,
Vẫn cố chăm lo,
Cho lũ học trò.
Còn thêm vào đó,
Bao nhiêu phụ huynh,
Cũng phải hy sinh,
Một ngày mấy phen,
Đưa rước con em.
Thần xin kể thêm,
Năm nay dồn lại,
Thứ bảy một thời.
Dù hơi chật chội,

Vì ít lớp thôi,
Thầy cô đỡ vội,
Được chút nghỉ ngơi.
Các em cũng vui,
Gặp lại bạn rồi,
Mỗi giờ ra chơi,
Cười đùa thơ thới.
Thêm thầy cô mới,
Cô Dung, cô Mai,
Cô Hà, thầy Duy.
Trường qua lúc suy,
Bắt đầu hưng thịnh.
Chúng thần mừng quýnh.
Nay xin tường trình,
Lên cùng thánh thượng.
Xin thương, xin thương,
Tiếp tục giúp trường:
Qua năm Kỷ Mão,
Trường bớt lao đao,
Trò học rớt ráo,
Đủ thầy cô giáo.
Chúng thần xin hứa,
Nói gót người xưa.
Chẳng quản nắng mưa,
Không nề lao khó.
Sao cho lớp nhỏ,
Nhớ cội, nhớ nguồn,
Tự hào luôn luôn,
Làm người gốc Việt.

Nói sao cho hết,
Thần đành tạm biệt,
Bái biệt Ngọc Hoàng.
Thần xin về làng,
Đón Xuân, ăn Tết.
Bái biệt! ba... ái bi...iệt!

*Táo chánh Văn Lang
(cùng các phụ Táo)*